

Posudek bakalářské práce

Autor/ka práce: Jiří Bartoš

Název práce: Učitelé samouci: Umělecká a pedagogická práce Jiřího Kovandy a Vladimíra Skrepla

Posudek vedoucí/ho práce ●

Posudek oponenta/ky

Autor/ka posudku (jméno, příjmení, pracoviště):

Mgr. Josef Ledvina

Hodnocení obsahu a výsledné podoby diplomové práce (A/výborně – B/velmi dobře – C/dobře – D/dobře s výhradami – E/dostatečně – F/nedostatečně – nedoporučeno k obhajobě)

Vhodnost zvoleného cíle a přístupu práce.....C.....

Relativní úplnost zpracované literatury ke zvolenému tématu.....D.....

Schopnost kriticky vyhodnotit a použít odbornou literaturu.....E.....

Logičnost struktury práce, souvislost jejich kapitol.....F.....

Jazyková a stylistická úroveň práce.....F.....

Dodržení citační normy (pokud se v textu opakovaně vyskytují přejaté pasáže bez udání zdroje, práce nemůže být doporučena k obhajobě).....E.....

Obrazové přílohy v dostatečném rozsahu, oprávněnost a vhodnost příloh, grafická úprava.....F.....

Původnost práce, přínos k rozvoji oboru.....E.....

Celkové hodnocení bakalářské práce.....E.....

Slovní hodnocení bakalářské práce včetně otázek, k nimž se diplomant/ka musí při obhajobě vyjádřit:

Jiří Bartoš si téma zvolil na základě svého autentického zájmu o funkci a smysl uměleckého vzdělávání pro uměleckou práci. Zacílení na Vladimíra Skrepla a Jiřího Kovandu bylo dáno jednak předešlými vazbami Bartoše, zároveň je ale vzhledem uvedenému zájmu o problematiku uměleckého školství logické a šťastné. Kovanda i Skrepl v jedné osobě kombinují zkušenosti umělců-autodidaktů a zároveň úspěšných pedagogů vychovávajícího umělce-profesionály. Součástí Bartošova plánu bylo od počátku pořízení rozhovorů s oběma umělci.

Jestliže k vymezení samotného tématu nelze mít větší výtky, realizace za plánem značně zaostává. Struktura práce je nevyvážená. Ve velké a málo opodstatněné šíři se Bartoš v práci věnuje „akčnímu umění“, zřejmě pro to, že se zde mohl spolehnout na dostatečnou sekundární literaturu. Zatímco období sedmdesátých a osmdesátých let pojednává autor relativně obsáhle, klíčová doba transformačních let devadesátých, kdy se z Kovandy a Skrepla stávají pedagogové, je redukováno na jednu stranu textu. Práci příliš dominují pasáže parafrázující pořízené rozhovory a jejich přímé citace. V řadě případů by si šlo přitom velmi snadno vypomoci dalšími

zdroji a v rozhovorech poskytnuté informace doplnit a zpřesnit. (Informace, že si Kovanda nepamatuje, na které konfrontaci spolu se Skreplem vystavovali, je zbytečná. Odpověď by poskytla chvíle s internetem. Podobně by chvíle s internetem odhalila, že výstava „v domě, který se jmenoval Lidový dům“, se konala v roce 1987 a tedy před, nikoli po výstavě v Liberci).

Hlavní problém spatřuji v množství formálních i věcných chyb, které je na hranici přípustnosti a které už nelze omluvit jako důsledek „zápasu“ s komplikovaným tématem. K těm věcným výběrově: „Konfrontací“, kterých se účastnili studenti AVU, nebylo „několik desítek“, jak tvrdí autor, a nekonali se v 60. letech (s. 9), umělec Boštík nebyl křestním jménem Karel ale Václav, Skrepl pracoval v osmdesátých letech v GHMP a ne v Národní galerii... Častá je argumentační ledabylost. Na základě rozhovoru s Vladimírem Skreplem například Bartoš dospívá k závěru, že se jeho „názory nemění a stojí si za svým tehdejším rozhodnutím praktické umění nestudovat“ (s. 11). Bartoš ovšem sám o několik stran dříve uvádí, že se Skrepl „tehdy“ hlásil na AVU i VŠUP a nebyl přijat. Lze tedy jen těžko mluvit o „rozhodnutí nestudovat“. Formální nedostatky v citacích, ve formátování (do očí bijící chyba v názvu jedné kapitoly), to vše svědčí a časové tísní, ve které práce vznikala.

Vzhledem k řečenému navrhuji E.

Otázka:

Autora bych poprosil o srovnání pozice uměleckého školství v osmdesátých letech a v současnosti. Jak byla umělci vnímána škola tehdy a jak ji vnímají nyní?

Datum: 31. 7. 2018

Podpis: